

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 17 / CIF / 15.12.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CIF\17CIF\

Fitxer 17CIF1

XV legislatura · quart període · sèrie C · número 421

Comissió d'Igualtat i Feminisme

Sessió 17, dilluns 15 de desembre de 2025

Presidència de la I. Sra. Sabrin Araibi Marachi

Sessió 17 de la CIF

La sessió de la Comissió d'Igualtat i Feminisme (CIF) s'obre a ****. Presideix Sabrin Araibi Marachi, acompanyada de la vicepresidenta, Ennatu Domingo i Soler, i de la secretària, Lorena Roldán Suárez. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents [Ernesto Carrión Sablich](#), [Elena Díaz Torrevejano](#), [Lídia Ferré Ferré](#) i [Jordi Riba Colom](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Laura Martínez Portell](#), [Carme Renedo i Puig](#) i [Ariadna Urroz Segura](#), pel G. P. de Junts; [Montse Bergés i Saura](#), [Raquel Sans Guerra](#) i [Tània Verge Mestre](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [M. Belén Pajares Ribas](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Júlia Calvet Puig](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Susanna Segovia Sánchez](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de la ponència de la Conferència Internacional Men in Movement VI davant la Comissió d'Igualtat i Feminisme per a informar sobre les masculinitats dels homes feministes del futur (tram. 357-00598/15).

2. Proposta de resolució sobre el suport als processos de construcció de pau de les dones indígenes sinú de Colòmbia i a l'aplicació de l'acord de pau amb perspectiva ètnica i de gènere (tram. 250-00614/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació (text presentat: BOPC 255, 17).

La presidenta

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.)

...a buscar les compareixences.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les...

La presidenta

Doncs...

Compareixença d'una representació de la ponència de la Conferència Internacional Men in Movement VI per a informar sobre les masculinitats dels homes feministes del futur

357-00598/15

...ara tindriem la compareixença d'una representació de la ponència de la Conferència Internacional Men in Movement, la sisena, davant la Comissió d'Igualtat i Feminisme, per a informar sobre les masculinitats dels homes feministes del futur. I ens acompanya la doctora Begoña Enguix Grau, catedràtica investigadora ICREA Acadèmia de la Universitat Oberta de Catalunya.

I té, doncs, un temps màxim de deu minuts per fer la seva compareixença.

Begoña Enguix Grau (catedràtica investigadora ICREA Acadèmia de la Universitat Oberta de Catalunya)

Bé, bona tarda. A mi m'havien dit que eren vint, per això he posat aquesta cara. M'havien dit entre quinze i vint, aniré molt ràpida, i com que vostès poden consultar la web, que està en obert i és accessible, qualsevol informació després em pregunten i compto que vostès, si els interessa, ho faran.

Bé, en primer lloc, moltes gràcies per convocar-me a aquesta compareixença. Em centraré, doncs, en la filosofia que hi ha darrere de l'organització d'aquesta conferència internacional.

Gràcies per donar-me l'oportunitat de parlar del Men in Movement, però també per donar-me l'oportunitat de parlar de la importància de les masculinitats, no només respecte les relacions de gènere, sinó en la conformació de la vida social.

En antropologia, considerem que el gènere és una categoria classificatòria de gran importància i que, sobretot, el gènere és relació. Recordem que ja Freud deia que quan una persona neix la primera cosa que es pregunta -ara abans de néixer, però en els temps de Freud, no- és: "Què serà, nen o nena?" I a partir d'aquesta diferència se'n deriven tota una sèrie de mandats, expectatives, estereotips, sobre com haurà de ser pensar, viure i comportar-se aquella persona en una societat donada.

Dit d'una altra forma, el gènere marca les nostres experiències i les nostres possibilitats i limitacions diàries.

Però quan parlem de gènere no podem només parlar de dones, perquè, com he dit, el gènere és relació i situa tots els humans en una estructura de relacions jeràrquiques.

Part dels privilegis masculins en el nostre entorn cultural han estat basats justament en la invisibilitat dels privilegis. Els homes han estat presos, com a referència, no només del que és humà, recordem l'home de Vitruvi, de Leonardo, sinó també de com hem de ser els humans. Han estat la referència invisible de la raó, l'economia, el valor, la humanitat. Eren masculins universals i sense cos, referències inconcretes, però que tot i així han servit per estructurar les societats, les cultures, els estats i les epistemologies occidentals.

Hern, un dels grans teòrics de les masculinitats, afirma que una de les formes dominants en què els homes teoritzen els homes ha sigut l'absència, per no parlar d'ells. En no parlar d'ells són reafirmats, perquè les absències oculten la centralitat implícita dels homes.

Això va començar a canviar a partir dels anys vuitanta i, sobretot, als noranta, quan es consoliden el que avui coneixem com a estudis crítics dels homes i les masculinitats.

Els homes, al mateix temps que han estat una categoria invisible i invisibilitzada, són també una categoria sobreclassificada. Parlem ara de “masculinitat tòxica”, “noves masculinitats”, “masculinitats híbrides”, “masculinitats hegemòniques”, “masculinitats dominants”, “masculinitats tradicionals”, “masculinitats saturades”, “masculinitats hegemòniques múltiples”, “masculinitats igualitàries”... Podria seguir *ad infinitum*.

Fer servir etiquetes de forma acrítica de vegades pot amagar la diversitat, la variabilitat, la hibridesa i les múltiples subordinacions i opressions que passen desapercebudes sobre etiquetes molt famoses com ara la de “nova masculinitat” o “noves masculinitats” -de vegades en plural- i “masculinitat hegemònica”.

Després d'aquesta referència al context en què sorgeixen els estudis de masculinitat, entendran vostès que incorporar les masculinitats a les nostres aproximacions socioculturals implica incorporar una mirada complexa i completa al gènere i considerar com es relacionen les persones tenint en compte l'hegemonia, la dominació i la subordinació.

No obstant, jo pense que no podem incorporar els homes només com a objectes d'estudi, sinó que també els hem d'incorporar com agents de canvi. I ho hem de fer des de posicions no confrontacionals, propositives i afirmatives, centrades no només en el que no s'ha de fer, sinó també en el que es pot fer.

Estudiar les masculinitats és, per tant, per a mi -i la conferència Men in Movement és només un dels productes d'aquesta tasca que jo vaig començar fa molts anys- una necessitat urgent per exposar les dinàmiques de gènere travessades per estructures de poder.

Recentment, he publicat en la revista catalana de Ciències Socials de l'Institut d'Estudis Catalans un article anomenat “Masculinitats, gènere i igualtat: què fem amb els homes?”, d'accés lliure i digital que poden vostès també consultar si tenen curiositat per al tema o en volen saber més.

En aquest article, després de fer un repàs als conceptes més importants sorgits dels estudis de les masculinitats, entre ells la famosíssima “masculinitat hegemònica”, en faig ressò de dos importantíssims estudis, les conseqüències dels quals encara estem intentant entendre, publicats el 2024, tant pel Centre d'Estudis d'Opinió de Catalunya com pel Centre d'Investigacions Sociològiques de Madrid.

El 2024, el CEO va elaborar l'enquesta sobre valors a Catalunya i el CIS va publicar els resultats de l'enquesta “Sobre percepciones sobre la igualdad entre homes y mujeres y estereotipos de género”, la primera d'aquest tipus que va crear un molt significant rebombori, perquè bona part dels mitjans de comunicació d'aquest país, si no tots, es van fer ressò de les dades obtingudes que apuntaven que el 44,1 per cent aquest percentatge s'ha fet molt famós, dels homes d'aquest país creuen que la promoció de la igualtat ha anat tan lluny que ara ells són els discriminats. En canvi, altres dades d'aquests estudis no es van fer tan famoses, com per exemple, el fet que mostren que les dones continuen dedicant o continuem dedicant el doble de temps que els homes a la cura dels fills.

La idea que el feminisme ha anat massa lluny i ara es discrimina els homes coexisteix amb la idea -en aquest país- que els homes també han de lluitar per la igualtat de gènere -en aquella mateixa enquesta, un 74,2 per cent dels homes estaven molt o bastant d'acord amb aquesta idea-, i també coexisteix amb la idea que la igualtat entre homes i dones contribueix a fer una societat més justa. Ni més ni menys que el noranta-sis per cent d'homes enquestats van afirmar que consideraven que això és així. Però en canvi aquestes dades no s'han fet tan famoses com el 44,1 per cent.

L'enquesta del CIS ens mostra com àrees particularment tensionades, si considerem la relació dels homes amb la igualtat de gènere, l'edat, la joventut -que darrerament en aquest país s'ha convertit en el repositori de tots els mals presents i futurs- i l'autoidentificació# ideològica.

Per edats, el 51,8 per cent dels homes entre setze i vint-i-quatre anys consideren que estan discriminats, i aquesta és la franja d'edat en què aquest percentatge és el major de tota la mostra.

També ens mostra el CIS la importància de l'autoidentificació ideològica, com els he dit, ja que els homes que es consideren més de dretes creuen que les desigualtats són petites o inexistents, un 72,9 per cent, mentre que els homes que es consideren d'esquerres creuen que les desigualtats entre homes i dones són molt o bastant grans.

Aquestes dades, entre altres qüestions, ens mostren la necessitat, o més aviat la urgència de considerar els homes i les masculinitats com a actors de gènere i com a agents de canvi. Mostren també com el gènere no és un tema de dones ni un problema de dones.

Hem de pensar el gènere des d'un altre lloc i amb una altra perspectiva, i ho hem de fer tenint també en compte els malestars i les controvèrsies masculines actuals, que han estat un dels eixos directrius de la darrera edició de la Conferència Men in Movement 2024, que vam celebrar a la UOC al desembre.

Aquesta ha estat la sisena edició d'unes conferències que van néixer el 2015 amb la ferma voluntat d'incorporar la discussió sobre les masculinitats al camp del gènere i també de les ciències socials, de trencar aquella invisibilitat del masculí.

Les conferències Men in Movement tenen algunes característiques particulars que m'agradaria ara destacar. Neixen, sobretot, per establir ponts entre investigadores i interessades en el camp, tant a nivell nacional com internacional, però també tendir ponts entre l'acadèmia i l'activisme per la justícia de gènere i, particularment, entre l'acadèmia i els grups d'homes que lluiten per la igualtat.

Des del començament, hem intervingut en l'organització jo, que, com vostès ja saben, perquè m'han presentat molt apropiadament, soc catedràtica d'Antropologia Social i investigadora distingida ICREA a la Universitat Oberta de Catalunya; Paco Abril, col·lega a la Universitat de Girona, va estar president d'Homes Igualitaris a IGE, ara ja no és president, però continua a Homes Igualitaris, i Cristian Ardini, acadèmica i activista de Men Engage Iberia.

El projecte Men in Movement té així com a objectiu interrogar la comprensió actual de les masculinitats per tal de possibilitar converses i construir xarxes de discussió estables sobre les masculinitats des d'una perspectiva crítica.

El nostre nom expressa la nostra intenció de reunir el pensament crític sobre les masculinitats considerades com a processos socials, interseccionals, complexos, dinàmics... Això és molt important, perquè moltes vegades quan parlem de gènere sembla que el gènere sigui com una caixa que tenim sobre de la taula, que la caixa és exactament igual durant tota la vida. Això no és així, les persones canviem, moltes vegades de dia a dia. Aleshores aquest dinamisme s'incorpora amb aquest *in Movement* del nom.

Però aquesta activitat, aquestes conferències no són l'única cosa que nosaltres fem. Tenim, jo ho dirigeixo, tenim un grup de recerca, Medusa, gèneres en transició, masculinitats, cossos i afectes, que ha estat reconegut per la Generalitat de Catalunya com a grup de recerca consolidat. Ara estem a punt de tornar a fer la sol·licitud, no sé si sabem que surt ara al gener. Publiquem, organitzem altres congressos, demanem projectes de recerca. És a dir, la nostra activitat entorn a aquesta qüestió no es limita només a aquestes conferències.

Bé, els voldria també parlar d'altres coses bones de les conferències, perquè ja em queden tres minuts i no vull deixar-me això per explicar.

Hem nascut també amb la voluntat d'obrir aquestes conferències a tothom. No cobrem inscripció, oferim traducció simultània i aquesta apertura a tothom es reflecteix tant en l'estructura de les diferents edicions com en la pàgina web. Totes les edicions consten de conferències magistrals, diàlegs i taules rodones i de discussió.

Totes les intervencions són enregistrades, traduïdes a tres idiomes i incorporades a aquesta web que vosaltres veuen aquí, on poden ser consultades lliurement per qualsevol persona interessada i poden ser utilitzades tant per la docència com per la recerca o pel que vulguin.

En algunes ocasions, com el 2024, hem inclòs tallers a càrrec de formadors experts en masculinitat. El 2024, per exemple, vam convidar Olivier Malcor, formador en tallers de gènere, que a través del seu projecte Parteciparte porta vint-i-cinc anys desenvolupant jocs i tècniques teatrals per abordar els desequilibris de poder en les relacions d'una manera lúdica i col·lectiva.

Intel·lectuals, acadèmics de renom que han participat en les conferències Men in Movement són innumerables perquè, com els he dit, ja portem sis edicions. Ara no em detindré en anomenar-los.

Tot això té un cost. Hem comptat amb ajuts en diferents ocasions per part del programa d'internacionalització a casa, de la Caixa UOC, la Diputació de Barcelona, la Bonemaison, l'Institut de las Mujeres, el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona o la pròpia UOC, que va finançar la darrera edició del 2024.

La primera edició la vam fer a Barcelona i portava per nom "Homes en moviment. Transformar les masculinitats en la política, la cura i els mitjans", que ens semblava que eren tres eixos importants. Aquí vam tenir convidat a un investigador i activista italià que li va semblar una iniciativa molt interessant i aleshores ens va proposar de preparar la següent conferència a Itàlia.

La segona es va fer a Roma, la quarta es va fer a Bèrgam, i les altres s'han fet totes a Barcelona amb una periodicitat variable en funció, si vostès em permeten, de les meues capacitats i oportunitats, i en funció de l'obtenció de fons.

Jo crec que de moment ho podem deixar aquí. Vostès tenen la web a la seva disposició.

Ara tenen l'oportunitat de preguntar-me, si ho necessiten, i a la seva entera disposició.

De nou, moltes gràcies per aquesta oportunitat.

La presidenta

Moltes gràcies per la seva explicació. I ara començaríem amb el torn de preguntes dels grups parlamentaris i començaríem pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que és qui ha proposat aquesta compareixença, i té la paraula el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair a la doctora Begoña Enguix la seva compareixença i l'aportació que acaba de fer en aquests minuts, sens dubte molt interessant.

Compartim des del nostre grup la idea que la igualtat efectiva entre dones i homes no es pot assolir sense interpel·lar directament els homes, els seus rols, els seus privilegis i els models de masculinitat que encara avui estructuren moltes relacions socials.

Ens sembla especialment rellevant l'enfocament que ha exposat sobre masculinitats com un procés de canvi, com un procés dinàmic i no com el que podríem dir un model normatiu tancat i el fet, diguem-ne, que hem d'incórrer, hem de tenir molt present la importància en la prevenció, actuar abans que, diguem-ne, elements que formen part també d'aquesta masculinitat, com la violència, es produeixin.

També volem subratllar, que coincidim plenament en la necessitat que aquest treball es faci des d'una perspectiva, diguem-ne, de lleialtat al feminisme i no, diguem-ne, amb apropiacions ni substitucions de les veus que assumeixen o que han d'assumir la responsabilitat principal del canvi.

Volíem fer-li algunes preguntes específiques, concretes, si ens poguéssiu després contestar, des de la seva experiència, quins són els factors claus perquè programes de treball amb homes tinguin un impacte real i no quedin reduïts a iniciatives puntuals o simbòliques?

Com valoren el paper de les institucions públiques en aquest àmbit i quins riscos veieu en una institucionalització del discurs de les masculinitats que no estigui clarament ancorat en criteris de la igualtat al feminisme, com comentàvem?

Quins àmbits considereu prioritaris avui a Catalunya per avançar en transformació de les masculinitats? L'educació formal? El treball comunitari? L'àmbit laboral? La intervenció en col·lectius específics d'homes?

També volem abordar una altra dimensió, que és la que ens preocupa especialment -no n'ha fet referència directa, però nosaltres sí que en volem fer-, que és que diversos estudis acadèmics han posat de manifest la relació entre l'auge de discursos d'extrema dreta a l'antifeminisme i la normalització d'actituds masclistes, i fins i tot violentes. Discursos que, diguem-ne -i vostè en feia referència- articulen una narrativa de pèrdua de privilegis que alimenta ràbia masculina i pot derivar en violència simbòlica i física; una visió de la victimització masculina que s'articula com el que deia, una reacció, un suposat excés del feminisme i que planteja, diguem-ne,

el que vostè comentava, contra una suposada discriminació envers els homes i no com una defensa de l'erradicació d'uns privilegis existents.

També estudis recents en sociologia política i criminologia apunten que la deslegitimació del feminisme i la banalització de la violència de gènere en el discurs públic tenen efectes mesurables en actituds tolerants envers aquesta violència. Si ens pot indicar alguna referència en aquest aspecte que, per exemple, ha posat de manifest l'informe de l'Institut Europeu per la Igualtat de Gènere en què s'assenyala aquesta relació clara entre la difusió de discursos antifeministes i la radicalització específicament de nois joves i una major tolerància envers actituds masclistes i violentes.

Moltes gràcies, de nou, per la seva intervenció i si ens pot respondre o aportar en aquests aspectes, doncs, li agrairem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies per la seva intervenció. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Junts, i té la paraula la diputada Laura Martínez Portell.

Laura Martínez Portell

Moltes gràcies. En primer lloc, agrair a la doctora Enguix tota aquesta exposició que ens ha fet i tota la feina que es fa realment per canviar aquestes masculinitats.

A mi m'agradaria fer la reflexió perquè a vegades ens preocupa sovint tot aquest discurs que els homes joves és veritat que veuen el feminisme com un atac, com que ja no és cert..., que se senten amenaçats d'alguna manera pel feminisme. M'agradaria sempre que ho poséssim en context que temps enrere i, per tant, els homes que els han precedit, el masclisme era molt més exagerat i les desigualtats eren molt més evidents del que són ara. Per tant, a mesura o gràcies a que el feminisme ha anat avançant i d'alguna manera la igualtat ha sigut una cosa més assumida, és quan comencen aquests nois joves a dir: "No n'hi ha per tant" o "potser esteu exagerant", o "a casa meva la meva mare guanya molt més que el meu pare". Això, en la visió dels seus pares era impensable, no existia aquesta situació, mai hi havia situacions igualitàries i, en canvi, els nois joves han viscut amb una igualtat

real o una aproximació d'igualtat real molt més... Que no hi és, ho sabem, no hi és la igualtat real, però, com a mínim, és més invisible que aquestes fronteres on ho han viscut tant amb el d'això. Per tant, és tremenda i preocupant la situació que els homes joves creguin que ells poden estar discriminats, sí, però això passa perquè hem avançat i això també m'agradaria posar-ho en valor d'alguna manera, perquè si no també perdem una mica la perspectiva de les coses.

I a mi el que m'agradaria preguntar -i comparteixo plenament, amb què cal treballar amb els homes. Vull dir, al final les dones crec que estem més que convençudes de cap on hem d'anar i cap on hem d'intentar i que portem treballant i picant pedra, i que sempre som les que formem part dels llocs on es parla d'aquestes desigualtats i del que està passant, tant amb la violència com amb la desigualtat, i els homes no hi participen mai. Per tant, està clar que a qui hem d'interpel·lar és a ells, perquè no n'hi ha prou que nosaltres estiguem lluitant per fer-nos camí si ells no obren una mica la barrera i ens deixen pas.

I volia preguntar-vos una mica quins són els resultats. O sigui, en tot això que heu dit que és obert a tothom, en realitat quina proporció d'homes estan participant en tots aquests programes? O en realitat són les dones les que estem allà dient com han de ser les masculinitats dels homes, però ells no acaben d'entrar en el tema, no?

I després també si teniu alguna idea de com fer programes, de com fer coses que vagin més enllà d'abordar el que és l'edat escolar, que és on tenim a tota la població en el mateix lloc. Podem anar a l'escola, fer xerrades, fer tallers, però els tenim tots allà. Però quan sortim d'aquí com arribem realment als homes que en realitat no volen participar de tot aquest procés?

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies per la seva intervenció. Ara serà el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, doctora Enguix, per la seva presentació, però també sobretot per la feina i per situar el tema dins l'agenda com a mínim d'estudi.

Agafo el fil del que comentava la diputada de Junts. Crec que les dades són molt rellevants i aquest cinquanta-u per cent de joves d'entre setze i vint-i-quatre anys que se senten discriminats ens hauria d'encendre totes les alarmes, i més tenint en compte, avui mateix hi havia un minut de silenci a Riudecanyes per un nou assassinat masclista. És a dir, mentre hi ha una percepció que s'ha anat massa lluny, les víctimes continuen succeint-se. Per tant, alguna cosa no estem fent bé.

Aquí sí que, com a mínim, es detecta o s'intueix una regressió. Potser sí que estem millor en alguns àmbits, però sí que es detecta una regressió, per exemple, en temes com el control digital, en les relacions, la tipologia de les relacions entre les persones joves. I no es tracta de culpabilitzar els joves, sinó de posar el focus allà on s'encén una alarma.

Llavors, preguntar si es detecta, més enllà d'aquesta autopercepció dels joves que se senten discriminats, si hi ha aquestes diferències relacionals, perquè al final el gènere -vostè ho explicava molt bé- és una qüestió de relació. Per tant, si hi ha un viratge en la tipologia de les relacions entre homes i dones, especialment entre les relacions més joves, i en aquest sentit també què podem fer des del Parlament, què podem fer des del legislatiu respecte, per exemple, el tema de la música? O sigui, els que tenim fills joves o fills adolescents, la música, el cinema, les sèries, quin tipus de masculinitats també s'estan projectant dins l'esfera pública i, per tant, també són el mirall i el referent. És a dir, està molt bé que estudiem des de l'acadèmia, està molt bé que des de les institucions fem aquesta feina, però si els nostres joves i les nostres joves segueixen tenint aquesta idea de l'amor romàntic, que el control és una cosa positiva, per exemple, veuen com compartir una localització amb el telèfon mòbil es romantitza, quan en realitat el que estem fent és que hi hagi una relació d'abús, no? Com podem combatre aquest xoc?

Evidentment, des del nostre grup parlamentari tenim molt clar que l'educació és el primer pas i és on hem d'abordar, com deia la companya de Junts, és on tenim els nens i les nenes a les escoles, però es produeix com una disfunció o un contrasentit,

perquè mentre, per una banda, estem preocupats per tota aquesta tipologia de relacions el que s'està projectant en l'imaginari col·lectiu és això, la romantització del control, etcètera, i estem sentint lletres de cançons que es viralitzen o imatges i vídeos que es viralitzen que és un sotmetiment de les dones, no? I, per tant, com podem combatre això i què és el que podem fer també des del legislatiu.

Agrair la feina. És un tema que ens preocupa i, evidentment, de dones convençudes que ens diem les coses constantment ho veiem cada dia. L'altre dia teníem un acte de violències masclistes aquí al Parlament de Catalunya i va venir un sol diputat, un sol diputat -per cert, del Grup dels Socialistes, tot sigui dit-, però un sol diputat. La resta érem dones que ens parlàvem a nosaltres mateixes, no?

M'ha agradat la idea de la no confrontació, perquè aquí hem de buscar l'aliança, que crec que és clau. Com treballem aquestes aliances podríem estar tres hores parlant, però se m'ha acabat el temps.

Disculpi, presidenta.

La presidenta

Gràcies per la seva intervenció. Ara seria el torn del Partit Popular, i té la paraula la diputada Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyora presidenta. Anava afegint coses i comentaris al que volia preguntar, però, bé, ho centraré en quatre aspectes, perquè tampoc tenim més temps, no?

Primer de tot agrair a la doctora Enguix les seves explicacions i a mi m'agradaria preguntar-li, en certa manera ja s'ha preguntat, com avaluen l'impacte real de les conferències, més enllà del debat acadèmic que pot ser interessant? Però quins canvis s'han aconseguit o s'han aconseguit, més que hagin aconseguit vostès, s'han aconseguit amb polítiques públiques, educació o en temes socials? O creuen que s'han aconseguit.

Entenem que sí que existeixen per part seva mecanismes de seguiment o avaluació a mitjà i llarg termini per poder preguntar això.

Una segona pregunta és si considera que aquestes masculinitats feministes o femenines són contraposades a un enfocament més d'igualtarisme, que és una paraula que no existeix, però jo suposo que vostè m'entén, no? Perquè penso que l'enfocament en els homes i en les masculinitats al final poden acabar sent excloents i, per tant, com vostè ha dit i com ha dit algun altre portaveu, la implicació i no tan sols la implicació, sinó juntament amb els homes, és necessari aprofitar les sinergies i fer un treball conjunt.

Després, un altre tema que va referit a les enquestes, perquè ens han comentat que hi ha un percentatge molt alt d'homes que creuen que ara els perjudicats són ells i justament en el tram de joves se senten especialment discriminats, però també ens diu que aquests homes enquestats també volen sumar-se a la lluita a favor de la igualtat i per una societat més justa. Per tant, davant d'aquesta possible contradicció, jo pregunto els han preguntat per què se senten discriminats? I sobretot en el sector jove, perquè ho diuen molt i, a més, t'ho diuen constantment. I jo penso que arribat a aquest punt, no ho sé, potser caldria autocrítica... És una pregunta i afirmació alhora, a qui porta a terme les polítiques i les actuacions feministes per arribar a aquest tipus de contradiccions.

I l'última pregunta és, clar, quin paper tenen les organitzacions feministes clàssiques que han estat picant pedra durant molts anys per acabar arribant on hem arribat en la definició d'aquestes línies de treball i també de les propostes que vostès presenten.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara seria el torn del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula la diputada Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, presidenta. Bueno, en primer lugar, agradecerle su comparecencia, señora Enguix, y, nada, decir, pues, que un día más estamos en una sesión más de esta comisión en la que no se habla de los problemas reales de los catalanes.

Usted concretamente viene aquí a hablar, bueno, ha hablado de los roles de los hombres en una supuesta lucha, el tema de las masculinidades, etcétera, y es que todos ustedes, todos los diputados y usted, saben perfectamente que esto no responde, pues, a ninguna de las necesidades reales que hay hoy encima de la mesa de la sociedad catalana, sino que es otro producto más, otro discurso más de la ideología de género que prácticamente, pues, la mayoría de los diputados de esta *cambra* se empeñan en imponer desde las instituciones.

Porque todos ustedes, los diputados y todas las entidades que van desfilando por esta comisión día tras día, pues, son los principales beneficiarios de este gran negocio que es la ideología de género. Y es que es un negocio que crea chiringuitos, crea chiringuitos para poder colocar a sus afines y que despilfarra dinero público constantemente. Y me explico.

Desde VOX, ya en 2024, exigimos el cierre, por ejemplo, del Centro de Masculinidades de Barcelona, que es un chiringuito ideológico financiado con más de un millón de euros de dinero público, de dinero de todos los catalanes. También en 2024, nosotros exigimos la supresión de los talleres de nuevas masculinidades dirigidos a estudiantes de la ESO en Sant Cugat, talleres cuyo objetivo no era otro que adoctrinar a menores sin el conocimiento ni el consentimiento de sus padres. Fueron veinticuatro talleres cuyo coste superaba los nueve mil euros, nueve mil euros para imponer un modelo ideológico que pretende decirle a los jóvenes cómo deben pensar, sentir y comportarse por el simple hecho de ser hombres.

En fin, más y más dinero de los catalanes despilarrado en sus chorradas ideológicas. Y es que este dinero es el que ustedes expolían a los catalanes con el gran mito que va destinado a educación y a sanidad, pero es que resulta que no, que ese dinero, que el dinero de los catalanes va para seguir financiando su negocio ideológico.

Ahora bien, si al menos hablará hoy usted, a ver si ahora en el momento de la réplica lo puede hacer, de las nuevas masculinidades importadas, su discurso tendría algo más de sentido. Al menos, pues, no evidenciaría una desconexión tan obscena con los problemas reales que sufren muchas mujeres ¿no? Porque si hablara por ejemplo de las nuevas masculinidades que han llegado a nuestra tierra de la mano

del islamismo, entonces si estaríamos hablando de una realidad preocupante, porque la realidad es que hoy se están cometiendo delitos gravísimos, como agresiones sexuales, que en su mayoría son perpetradas por extranjeros, o, por ejemplo, prácticas absolutamente intolerables, como son la mutilación genital femenina o los matrimonios forzados, que tienen su origen en el islamismo, y además, pues, el islamismo impone restricciones brutales a las mujeres en educación, en trabajo, en movilidad y en la toma de decisiones en su propia vida familiar.

Pero, claro, sin embargo, sobre todo esto absoluto silencio, no solamente por parte de usted, sino también de todos los diputados de esta sala. Y por eso le hago una pregunta muy concreta y que espero que responda y es ¿cómo abordan ustedes mediante sus conferencias la vulneración sistemática de los derechos de las mujeres por parte del islamismo?

Muchas gracias, y feliz Navidad.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Sembla que el fet que s'acosti Nadal justifica acabar una intervenció que bàsicament destil·la odi cap a tot un col·lectiu desitjant un bon Nadal, cosa que em sembla absolutament contradictori i incoherent amb tot el que s'ha dit en els tres minuts anteriors.

Jo volia agrair-li també la seva intervenció. Crec que és una intervenció que és necessària, que és pertinent i que fa pensar, però sí que m'agradaria preguntar-li algunes qüestions, perquè sí que és veritat que entro en un dels temes que hi ha molt de debat també tant dins del feminisme com fora dels feminismes que considerem que existeixen i és, doncs, aquesta reacció que es veu sobretot a través d'enquestes i es veu sobretot a través de les xarxes. Crec que és important el paper de les xarxes aquí, i d'alguna manera està relacionat molt amb el tema de la regulació de la violència digital que tenim a la legislació catalana des de l'any 2020,

que és aquesta reacció que aparentment, perquè jo crec que és necessari, com dèiem, posar en context, té molta gent jove respecte aquests avenços del feminisme i aquesta idea que “el feminisme ha anat més enllà”.

Sempre acabem quedant-nos amb el costat negatiu, no? Augmenta el nombre de joves que diuen que el feminisme ha arribat massa lluny, però en realitat hi ha molts joves que segueixen pensant que el feminisme no ha arribat massa lluny, sinó que està fent el que ha de fer, i sobretot hi ha moltes noies joves que ho pensen, que se senten acompanyada i que se senten més fortes a l'hora de denunciar justament aquestes violències masclistes que pateixen. I moltes vegades també tenim el debat d'aquesta relació entre l'augment de les denúncies d'agressions sexuals, que no necessàriament és una correlació directa amb l'augment de les agressions sexuals, sinó que molt té a veure amb el fet que existeixin protocols, dispositius, eines i més confiança en el sistema de seguretat i en el sistema de justícia, malgrat tota la violència institucional que segueix existint.

Però a vegades tinc la sensació que posem tant el focus en aquesta reacció, que fins i tot podríem considerar dintre de tot previsible, quan hi ha tot un col·lectiu que fins ara no s'ha sentit qüestionat, interpel·lat i de cop i volta se sent qüestionat i interpel·lat. I llavors és evident que hi ha una reacció en un primer moment de desconeixement, de desconfiança, que de cop i volta les seves companyes a l'institut o les seves companyes a les universitats no els deixen dir o no els deixen fer segons quines coses sense dir-li: “Ei, que això és masclista” o “Ei, que això és sexista”, no? Per tant, segurament el que hi ha també, la correlació és aquest qüestionament o aquest creixement del qüestionament del feminisme des de determinats sectors de la gent jove amb un empoderament d'altres sectors de la gent jove a l'hora de dir: “Ei, això ara ja no passa”. Per tant, crec que és important posar-ho en context.

I al final això em porta a l'única pregunta que em donarà temps de fer-li que és el tema de si vostès han volgut treballar una mica la valoració o l'avaluació de l'educació sexoafectiva que tenim ara mateix a Catalunya. És a dir, tant el que es fa des de primària com des de secundària, que bàsicament són els únics espais que es pot fer, que és fonamental per combatre aquesta tendència cap a una certa posició de defensa no defensiva cap a segons quins plantejaments que es fan.

Per tant, crec que és important que tinguem al cap si realment s'està fent, si s'està fent bé. Si el fet que es faci un taller a cinquè de primària i un altre taller a tercer de l'ESO aïllats, sense que estigui transversalitzat, sense que es treballi d'una manera completa és millor o pitjor? Si és una bona estratègia o no? Si fa més mal o justament genera aquestes reaccions contràries o aquests espais on s'expressa més el neguit, la inquietud, la desconfiança i moltes vegades també la por, que no la capacitat de construir plegats, no?

La presidenta

Gràcies, diputada. I en no haver-hi presència del Grup Parlamentari de la CUP, ni del Grup Mixt, doncs, ara passariem al segon torn de la compareixent per poder donar resposta a totes les preguntes que s'han fet, per un temps màxim de deu minuts.

Begoña Enguix Grau (catedràtica investigadora ICREA Acadèmia de la Universitat Oberta de Catalunya)

Imagine que són vostès plenament conscients que en un temps total de deu minuts jo no puc donar resposta, i molt menys ja m'agradaria a mi, si em permeten la sinceritat, poder donar resposta a tots els interrogants que vostès estan plantejant.

El que sí que puc fer és començar dient una cosa. Jo estic preparada per unes coses i vostès estan en una situació que els prepara per a unes altres. És a dir, jo no he de fer el que vostès fan i vostès no han de fer el que jo faig. El que sí que hem de fer és el que estem fent aquí.

Em preguntaven, entre altres coses, quins resultats concrets hem pogut obtenir de les conferències Men in Movement? Doncs, aquí tenim el primer. A mi em sembla que és ben important el que estem fent avui. Per què? Perquè jo el que faig és recerca. Els temps de la recerca no són immediats. Nosaltres som poca gent a l'equip, no molta gent, però bastant gent treballant cada vegada més. Aquest és un altre efecte de les conferències. Cada vegada més gent conscient que les masculinitats importen i que hem d'entendre les masculinitats, totes -però no des d'una perspectiva homonacionalista, eh?-, totes, per conèixer què és el que està passant i intentar en la mida del possible posar remei a la gran xacra social que és la violència masclista i a la desigualtat social.

Per tant, nosaltres som un equip petit i no ho fem tot. Nosaltres no avaluem polítiques sexoafectives a l'escola. Per tant, jo no li puc dir: "Sí, és efectiu o no és efectiu un taller". El que jo sí li puc dir a tall personal és que millor que hi sigui que no que no hi sigui.

En aquest sentit, si em permeten, jo parlaré, començaré a parlar d'on som. Jo l'altre dia davant un grup de doctorats que estaven molt espantats, perquè ara amb el tema aquest de la manosfera, els joves neoconservadorismes, que sembla que s'acabi el món, o sigui és una visió apocalíptica de la realitat, jo els hi deia als doctorats: "Jo sóc optimista", i jo sóc optimista perquè estem parlant de coses que, efectivament, fa trenta anys no en parlàvem. Que no les solucionem, però, *¡ojo!* és que si no en parlem no les anem a solucionar. Si no comencem a pensar-les, si no comencem a detectar quins eixos poden ser font de conflicte i de problema no ho anem a fer.

Aleshores, jo personalment els hi puc parlar que en estos moments la meua recerca està enfocada a dues coses: està enfocada a l'antifeminisme i està enfocada a la joventut.

La primera cosa que jo faig quan he de fer alguna xerrada, i en faig algunes és dir: "Sisplau, mantenim les coses en el terreny de les dades". És a dir, no podem dir que està a havent-hi un canvis socials i que tota la joventut és neoconservadora sense conèixer els malestars que els travessen. Vostès també m'han preguntat per això.

Hem parlat amb ells? Encara no, però jo acabo de demanar un projecte al Plan Nacional. Ara, clar, els resultats d'aquest projecte -per això els hi dic que els seus temes i els meus són diferents-, els resultats d'aquest projecte que precisament es diu Revival, controvèrsies i malestars masculins, perquè aquest projecte neix a partir d'aquesta. No és un conflicte, és una controvèrsia, i és una controvèrsia que només passa en aquest país -ho dic perquè tinc un projecte europeu, i són vuit països-, que és que al mateix temps els nostres joves se senten discriminats, però creuen que la igualtat de gènere és un valor que s'ha de mantenir. Això no està passant a Romania, ni a Suècia, ni a França. Això està passant a Espanya. I això, segons com ho vulguem veure, és una bona i una mala notícia. Hem de conèixer què està passant aquí, però jo no els hi puc dir ara. Els hi podré dir si vostès em demanen comparèixer d'aquí dos anys, quan jo comenci a tenir resultats d'això.

Per tant, on estem? Estem en un context en què parlem de certes coses que no parlàvem abans, en un context en què comencem a parlar amb els estrats de coneixement i poder que jo crec que hem de parlar per veure com podem implementar mesures, i en un moment en què estem iniciant recerques que ens diran quines coses estan passant, que potser deixen de passar d'aquí cinc anys, perquè ja saben vostès que la realitat social, igual que el gènere, no és la mateixa ara i de sempre.

Què podem fer? Doncs, el que podem fer és, evidentment, tenim un problema molt gros, que és que no hauria d'haver-hi cap assassinat o cap tipus d'agressió o violència masclista.

Vostès em poden preguntar com ho podem això prevenir? Jo, lamentablement, jo no tinc les eines per dir-los a vostès com ho podem prevenir. El que sí que sé és com no ho podem prevenir, i no ho podem prevenir és si callem, si no estudiem els malestars dels homes, si no tenim en compte les masculinitats, si no donem via a polítiques feministes en les quals els homes se sentin interpel·lats.

Vostès em diuen: "Els homes no se senten interpel·lats". Si se queden més descansats, els diré que jo ja tinc alguns anys d'experiència a la meua esquena i que quan jo vaig començar a fer estudis de gènere, simposi que hi havia de gènere, simposi noranta-cinc per cent d'assistents, dones o altres posicions de gènere, i han passat anys i continuem igual. Per tant, aquí el problema és la interpel·lació.

És a dir, com podem treballar aquesta interpel·lació? Òbviament, com diuen els sociòlegs, com a mínim a tres nivells: el micro, el meso i el macro. Al nivell macro tenim un marc legislatiu en el qual es poden marcar els límits del que és desitjable i tolerable. Crec que són dos elements. A nivell meso, tenim polítiques educatives, per exemple, d'intervenció, que en aquest eix em sembla que tots vostès han incidit en la necessitat que l'escola és un ens socialitzador importantíssim, per tant hem d'incidir en l'escola, perquè la família ens queda més lluny com l'altre gran eix socialitzador.

Però també podem fer aquesta interpel·lació a nivell micro i, de fet, s'està fent. I, de fet, s'està fent, perquè quan es parla que la joventut d'aquest país s'està tornant neoconservadora un cop més s'estan donant unes dades que no són reals, perquè

els que s'estan tornant neoconservadors són els homes. Les dones són cada cop més feministes i voten a l'esquerra. Per tant, les enquestes també ens estan dient que aquí hi ha tota una generació de dones que no volen viure com les seves àvies, que no volen no poder tenir una cartilla d'estalvis, que no volen no poder estudiar una carrera, que no volen no poder tenir una formació.

Jo, si em permeten, els hi explicaré una anècdota personal. En una mani feminista del 8 de març jo anava amb la meua parella i hi havia un senyor interpel·lant a les participants de la manifestació. Menys guapes, els hi va dir de tot, com es poden imaginar. Qui ha d'actuar aquí? Jo no. Vostès, els homes són els que han d'aquí actuar. Per què? Perquè jo davant d'aquest tipus de persones no tinc autoritat. És a dir, hi ha un cert tipus de persona pel qual jo no tinc cap autoritat, perquè ser dona a mi ja em treu tota autoritat. Jo puc ser doctora, catedràtica, el que vostès vulguin, però jo no valc res. En canvi, quan els hi planta cara un altre home aquí sí que... Doncs, aquesta qüestió és una de les qüestions importants i, de fet, una de les darreres campanyes del Ministeri d'Igualtat apunta cap aquí. I no és que sigui especialment un entorn progressista, però Gillette ha perdut molts clients, perquè Gillette -Gillette, la marca de maquinetes d'afaitar..., jo vaig fer un curs basat en Gillette- es caracteritza per fer una publicitat molt enfocada en aquest nou tipus de relació. A mi no m'agrada el concepte de "noves masculinitats", sóc molt crítica, sóc molt crítica amb les etiquetes buides, amb "los hombres performativos", los aliados, tot això.

Però aquí, o sigui, en aquell nivell micro, que ja comptem amb moltes dones que ho tenen molt clar, perquè les joves ho tenen molt clar, és on potser hem d'incidir en donar eines als homes, perquè ells siguin els que plantin cara a aquests micromasclismes diaris que alimenten la sensació de l'omnipotència i del privilegi.

Discriminació... Perdó, és que m'han fet vostès moltes i molt interessants preguntes. Què poden fer des del legislatiu? Vetllar pels drets de tothom i pel benestar de tothom. Vull dir, jo com a persona i ciutadana és el que demane, que tothom tingui les mateixes possibilitats, drets i benestar del que algunes disfrutem.

Com fer programes més enllà d'abordar l'edat escolar? Doncs, fent formació. És veritat que la formació moltes vegades només atreu a la població captiva, que dic jo.

És a dir, aquell que té l'obligació de fer la formació perquè li van donar dos punts per a un concurs de trasllats o aquella persona que surt de la formació. Però, bé, sempre hi haurà algú a qui li podrà servir la formació. És a dir, el que hem de deixar... Això era una altra cosa que els volia comentar. Nosaltres, el nostre grup de recerca els he dit que es diu "Masculinitat, cossos i afectes". Hem de pensar també des de l'afectiu. És a dir, en quins marcs afectius ens estem movent? Aquest marc apocalíptic en què ens estem movent i que els mitjans estan remenant cada dia, i jo quan parlo amb periodistes els hi dic -no es pensin vostès que vinc aquí a llegir-los a vostès la cartilla sobre ells- que estan creant una imatge de pessimisme generalitzat on tot s'ensorra en un món en què s'han de buscar culpables. Perquè quan tu crees aquesta atmosfera afectiva, el que s'han de buscar són culpables. I les coses, com els he dit, no són necessàriament així.

Aleshores, amb tot el tema del digital, què podem fer? Ha sortit aquí també. El que podem fer és educar i controlar els nostres fills, que és el que hem de fer. Vull dir que també hem d'anar amb molta cura en controlar, prohibir, perquè moltes d'aquestes mesures moltes vegades són contraproductes i el que es concep és el contrari.

Estem en un context summament complex, i els posaré un exemple, i potser amb això acabaré -i em poso a la seva disposició per si volen continuar aquesta conversa-, de la complexitat d'aquest context. Durant molts anys, molts anys, s'ha considerat que la recuperació de l'emocionalitat per part dels homes era una via de transformació de les masculinitats. Segurament això els hi sonarà. La cura, els afectes, les paternitats igualitàries... És a dir, que una recepta per transformar aquestes masculinitats omnipotents era que els homes assumiren que són éssers emocionals, que pateixen i que són éssers vulnerables, sí? Em segueixen?

Doncs, tinc un col·lega, que va ser el *keynote speaker* de la darrera edició del Men in Movement, Lucas Gottzén, que amb el seu equip està precisament estudiant com és aquesta vulnerabilitat masculina, la que porta els homes cap a l'extremisme i cap a l'antifeminisme. Per tant, veiem com una mateixa qüestió té una doble vessant. Per una part, fa que els homes facin propostes de canvi, d'assumir que són un ésser vulnerable, que m'interessa la meua família, que l'he de cuidar, no he de deixar tota

la responsabilitat de la cura en les figures femenines, etcètera, però al mateix temps, aquesta vulnerabilitat, en un context en què no estan acostumats a sentir-se vulnerable, els pot portar a buscar grups, *peer groups*, grups d'iguals, en els quals uns als altres s'enforteixen.

I amb això vull acabar. A mi m'interessa molt més, es parla molt de la polarització, s'ha parlat molt del paper de les xarxes socials en polaritzar, però hi ha estudis molt seriosos per part de la ciència política, no de l'antropologia, els quals diuen que no hi ha tanta correlació, com ens estan dient, entre el que passa en el digital i la intenció de vot. Per tant, aquí també hem de llegir les coses amb compte.

Estem en un context molt complicat, tots els contextos socials són molt complicats i el que necessitem són eines a tots els nivells, a nivell micro, meso i macro. Però necessitem també que els professionals fem la nostra feina com l'hem de fer. No sé si els queda...

Perdó perquè no he pogut contestar totes les qüestions, però el temps és molt limitat. Gràcies.

La presidenta

Doncs, moltíssimes gràcies per la seva compareixença i les seves explicacions, i ara suspendríem uns minutets la comissió per acomiadar la compareixent i donar pas al següent punt.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les...

La presidenta

Doncs, ara reprenem la sessió amb el segon punt de l'ordre del dia i el final...

Proposta de resolució sobre el suport als processos de construcció de pau de les dones indígenes sinú de Colòmbia i a l'aplicació de l'acord de pau amb perspectiva ètnica i de gènere

250-00614/15

...que és la Proposta de resolució sobre el suport als processos de construcció de pau de les dones indígenes sinú de Colòmbia i a l'aplicació de l'acord de pau amb

perspectiva ètnica i de gènere, presentada pel Grup Parlamentari dels Comuns, i la diputada Susana Segovia té un temps de cinc minuts per presentar la iniciativa.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. De fet, no crec que esgoti el temps d'intervenció, perquè em sembla que la proposta ja està molt detallada a l'exposició de motius.

A més a més, és una proposta de resolució que també ve després d'una reunió que vam poder mantenir justament amb representants de les dones indígenes sinú, de la Cooperació humana de Colòmbia, i també de les companyes de Cooperació, que són les que han impulsat aquesta proposta de resolució i que estan aquí amb nosaltres per poder assistir al debat i votació aquesta proposta de resolució.

Ja fa un temps que venim intentant fer aquesta coordinació entre les comissions d'Acció Exterior i la Comissió d'Igualtat i Feminismes, perquè hi ha molts temes..., aquest segurament podria haver estat una proposta de resolució que també vagi a la Comissió d'Afers Exteriors, però que com que entenem que quan aquí parlem dels drets de les dones parlem dels drets de les dones arreu, em sembla que una manera d'incorporar aquesta perspectiva feminista a totes les polítiques i també a totes les propostes de resolució que portem en aquest Parlament és que precisament des d'aquesta comissió podem parlar també de com afecten als drets de les dones les polítiques i les resolucions que es prenen d'altres comissions.

Aquí parlem moltes vegades de salut sexual i reproductiva, parlem moltes vegades d'educació sexoafectiva, que és més competència del Departament d'Educació, i creiem que també és important que parlem aquí del paper que tenen les dones en els processos de construcció de pau, del paper que tenen les dones lideresses i defensores de drets humans arreu del món, i que això ho puguem fer també des d'aquesta comissió.

Ara comentàvem amb la diputada Balsera que vam estar justament a la darrera Comissió d'Afers Exteriors representants de la Taula catalana per Colòmbia, de la qual Cooperació en forma part. Per tant, hi ha molts vincles i moltes connexions, però ens interessa que es pugui parlar aquí perquè també en els conflictes i en la resolució d'aquests conflictes, en els tractats de pau que a vegades posen fi, com a mínim, sobre el paper abona aquests conflictes, el paper de les dones és significatiu.

De fet, l'acord de pau que es va signar a Colòmbia el 2016 entre el govern i les FARC va tenir un capítol molt important de l'aplicació d'aquest tractat de pau pel que fa als drets de les dones i tenia una perspectiva feminista integrada en molts d'aquests capítols, així com també una perspectiva de treball des del punt de vista dels drets col·lectius i dels pobles indígenes.

Per tant, el que fem ara és..., i això va ser sobretot gràcies al fort treball de les organitzacions feministes i les organitzacions indígenes que hi ha a Colòmbia, amb el suport moltes vegades d'organitzacions catalanes que han rebut finançament de la cooperació catalana per poder fer aquesta feina.

Ens sembla important poder aportar aquí una actualització i un seguiment del que han estat aquests acords de pau, una defensa -que és el que fa aquesta proposta de resolució- de la necessitat de donar compliment a aquests acords de pau per part del govern colombià, que s'hi posin els recursos necessaris, que s'hi pugui posar també tota la voluntat política, perquè allò que es va escriure i que es va celebrar en el seu moment sigui un fet que realment garanteix i protegeix els drets de les dones indígenes, en concret, de les dones indígenes sinú de Colòmbia, però no només, evidentment, del poble sinú.

I el que fem també amb els acords que els plantejem aquí és reformar el compromís que té aquest Parlament i exigir-li, demanar-li al Govern que també reformi aquest compromís amb la construcció de la pau a Colòmbia, amb aquesta perspectiva, com els hi dèiem, feminista i de garantia dels drets de les dones i, en específic, dels drets de les dones indígenes.

En aquest moment del *todo vale*, estem sentint qüestionaments en la política de cooperació i desenvolupament del Govern de Catalunya, una política que està en marxa des que va haver-hi la primera acampada del 0,7 ara fa més de trenta anys, que sempre que es pregunta al CEO surt ben valorada per l'opinió pública i surt que l'opinió pública, la ciutadania catalana, quan parlem d'allò que preocupa els catalans, valora positivament que hi hagi aquesta política de cooperació al desenvolupament, que Catalunya sigui un país solidari, i aquesta ciutadania respon a aquesta solidaritat.

Per tant, volem també aprofitar el debat d'aquesta proposta de resolució per refermar aquest compromís amb una política de cooperació al desenvolupament, amb una política de justícia global, que el que faci és que des de Catalunya, quan parlem de defensar els drets, parlem de defensar els drets de tothom i els drets de tothom arreu.

Per tant, demanem als grups el suport a aquesta proposta de resolució, que les companyes aquí de Cooperació s'encarregaran de traslladar a les organitzacions amb les quals treballen a Colòmbia i que sigui, una vegada més, un compromís ferm majoritari, si no unànim, que segurament serà difícil, per aquesta política de solidaritat i de compromís amb els drets de les dones arreu del món.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. També donar la benvinguda a les convidades, les membres de l'entitat Cooperació. I com que no s'han presentat esmenes, passariem directament al posicionament de la resta de grups, i té la paraula el Grup Parlamentari de Junts, la diputada Ennatu Domingo Soler, per un temps màxim de tres minuts.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, presidenta. També gràcies a la diputada Susanna Segovia per haver presentat aquesta proposta de resolució.

Efectivament, la setmana passada durant la sessió de Comissió de Unió Europea i Acció Exterior, vam tenir l'honor de rebre la compareixença de la presidenta i secretària tècnica de la Taula per Colòmbia, i vam poder fer el seguiment de la implementació de l'acord de pau, però també ja havíem tingut uns mesos intensos de visites de signants de l'acord de pau i defensores de drets humans a Colòmbia, i per tant, doncs, gràcies a aquestes visites i a aquestes compareixences, entenem que cal donar molt més suport a la societat civil colombiana perquè pugui seguir fent la feina de seguir la implementació de l'acord de pau, però sobretot d'intentar mantenir el diàleg entre els diferents actors, perquè encara hi ha zones dins del país que es troben amb molta inseguretat, i també ens preocupa en especial que el

capítol ètnic de l'acord de pau, la implementació estigui endarrerida, i que malgrat haver-se creat un ministeri de feminisme i també haver aprovat una resolució que reconeix el paper de les dones en la reconstrucció de pau i també en la cerca de les persones perdudes, doncs, tot el capítol o les mesures de gènere segueixen endarrerides i que, per tant, cal reafirmar el compromís que té el Govern amb Colòmbia.

I nosaltres ja hem dit a les reunions que hem tingut, també el diàleg amb la Taula catalana per Colòmbia, que donarem suport a les iniciatives que puguin sortir parlamentàries, però també estarem d'acord en ajudar que es faci realitat la missió d'observació electoral que es formaria per anar a fer un seguiment de les properes eleccions a Colòmbia, que crec que és molt important que el discurs sobre la situació real al país estigui alineat amb la percepció que tenim de com s'està implementant aquest acord de pau.

I, per tant, celebrem aquesta proposta de resolució i li donarem suport en la seva integritat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula la diputada Ana Balsera Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Començar amb una salutació a les companyes que avui ens acompanyen pel debat d'aquesta proposta de resolució i un agraïment a la diputada Susanna Segovia per el registre d'aquesta proposta de resolució.

Com ja saben, també des de la Comissió d'Exteriors, nosaltres treballem molt en aquestes propostes de resolució i també per Colòmbia.

De fet, repetiré molt el que ha dit la companya Ennatu Domingo, perquè justament les dues, i aquí hi ha algun company més, formem part de la Comissió d'Acció Exterior i el passat dijous van comparèixer les companyes de la Taula per Colòmbia i precisament vam parlar sobre aquests acords de pau, dels reptes actuals que hi ha a Colòmbia i d'aquests tres grans eixos que van poder resumir dels acords de pau,

que era per una banda la restitució de les terres; d'altre, aquests processos de diàleg, i també sobre aquesta perspectiva feminista, on les companyes de la taula van poder explicar la feina que feia aquest ministeri feminista, aquest ministeri per la igualtat, i ens van explicar algunes dades que a nosaltres ens va sobtar moltíssim i que són molt preocupants. Per exemple, ens deien que de gener del 2024 al setembre del 2024 a Colòmbia hi ha comptabilitzats 621 feminicidis que es tinguin comptabilitzats, per tant és una dada dramàtica.

Després, també ens van explicar la llei de dones cercadores i vam poder parlar d'aquests grans reptes que tenen com a país, sobretot el paper de les dones indígenes també dels pobles, i un resum de les defensores de drets humans.

De fet, en aquest Parlament molt sovint ens reunim amb defensores de drets humans que ens expliquen precisament la realitat que es viuen en molts territoris, a Colòmbia principalment i, de fet, de la violència sexual, que violen actualment moltes nenes en molts territoris concrets de Colòmbia. I nosaltres com a comissió, durant aquestes reunions amb aquestes defensores, quan s'expliquen aquesta violència sexual que pateixen aquestes dones o fins i tot com són reclutades mitjançant les xarxes socials, és una problemàtica que ens fa reflexionar i que nosaltres precisament el dijous fèiem aquestes reflexions a la taula per veure com ho podíem abordar, perquè no acostumem a parlar normalment quan fem aquestes propostes de resolució d'aquesta violència sexual que pateixen precisament aquestes dones, i sobretot aquestes nenes petites en aquestes terres que serien més de pobles indígenes.

Per tant, agrair novament la presentació d'aquesta proposta i que avui aquest Parlament pugui donar aquest pas i confirmar el seu compromís sobretot en la cooperació, que és més necessària que mai.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, i té la paraula la diputada Belén Pajares.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vostè em permetrà que comenci la meva intervenció expressant la meva admiració i el respecte no tan sols meva, sinó també del meu Grup Parlamentari del Partit Popular, respecte a una dona, Maria Corina Machado. Vostès em permetran que els digui, jo suposo que ho saben tots, que és una dona valenta, que mereix de tot el nostre reconeixement. La senyora Machado representa amb la seva valentia l'ànsia de llibertat i democràcia dels veneçolans i desitgem que el merescut Premi Nobel de la Pau serveixi com a esperó per acabar amb la dictadura de Veneçuela.

Bé, dit això, la proposta que avui ens presenta, senyora Segovia, denuncia els incompliments de l'acord de pau de l'any 2016, però he de dir-li que ho fa amb poca claredat respecte les responsabilitats polítiques dels governs de Colòmbia que des de l'any 2016 no han resolt aquest conflicte. La violència segueix existint als territoris colombians i no s'han assolit els compromisos adquirits.

Jo celebro que exigeixin als seus, perquè l'actual govern de Gustavo Petro és més dels seus que dels nostres, que del Partit Popular, el compliment dels acords de pau. Però crida l'atenció que denunciïn les vulneracions dels drets que pateixen les dones indígenes del poble sinú. Compartim i estem d'acord que això no pot ser, però sembla que no s'encarin directament al problema i és que els primers que haurien d'exigir la responsabilitat de la protecció de les dones és al govern actual d'esquerres de Gustavo Petro.

Per altra banda, també ens agradaria conèixer fins a quin punt són efectives les polítiques de cooperació de la Generalitat, perquè sense mecanismes de control i d'avaluació, més enllà del voluntarisme polític i les bones intencions, no tenim notícia. No sabem res i, per tant, ens dediquem a aprovar, o no, propostes com aquesta.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i té la paraula la diputada Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Graias, presidenta. Bueno, cuando pienso que en este Parlamento ya no se puede estar más alejado de la realidad, viene Comuns con esta propuesta y revienta todas mis expectativas.

Usted viene hoy completamente ajena a la realidad que nos rodea, a la realidad de nuestra tierra, a la realidad de nuestra tierra catalana, y nos presenta esta propuesta que han titulado propuesta de resolución sobre el suport als processos de construcció de pau de las dones indígenes sinú de Colòmbia i a l'aplicació de l'acord de pau amb perspectiva ètnica i de gènere. Es que esto parece una cámara oculta, es que es completamente tremendo y es muy indignante.

Es precisamente indignante que tengamos que estar debatiendo sobre Colombia mientras no hablamos de la problemática de vivienda, no hablamos de la inseguridad creciente en nuestras calles, no hablamos de la precariedad a la que han condenado a las familias, trabajadores y jóvenes catalanes. Esa es la realidad a la que ustedes les han condenado y a la que ignoran deliberadamente. Esto es una falta de respeto y un desprecio hacia los catalanes, una auténtica vergüenza.

Pero es que si entramos a valorar el contenido de la propuesta, la vergüenza es todavía mayor.

Primero, hablan de procesos de paz, algo que, pues, las recuerdo que para ello no tienen competencias ni los parlamentos autonómicos, ni las ONGs, ni los lobbies ideológicos, sino los estados soberanos.

Segundo, los procesos de paz dependen de instituciones, leyes y acuerdos que regulan el conflicto y buscan soluciones duraderas, no de la identidad de género, de quienes participan, ni del enfoque étnico y de género o mirada feminista o interseccional que se le dé.

Tercero, vuelven a extralimitarse en sus competencias pidiendo que se inste a la comunidad internacional a reforzar su apoyo político y financiero.

Y, cuarto, y sin duda el punto que es más flagrante, instan la Generalitat a mantener un apoyo prioritario a Colombia. Pero es que ¿esto es una broma? ¿Esto es una broma? Porque ¿de verdad ustedes creen que la Generalitat debe despilfarrar sus recursos públicos y dinero a todos los catalanes en conflictos externos y

completamente ajenos, cuando en Cataluña en 2024 casi la mitad de las familias catalanas reconoce haber tenido dificultades per arribar a final de mes? Esto es no tener vergüenza ni conocerla.

Porque, mire, señora Segovia, la solidaridad empieza siempre por los de casa, porque para todo y ante todo primero los nuestros.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. I en no haver-hi presència del Grup Parlamentari de la CUP ni del Grup Mixt, doncs, passàrem al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula el diputat Ernesto Carrión.

Ernesto Carrión Sablich

Sí, moltes gràcies, presidenta. Primerament, saludar a les representants de la comunitat que estan aquí amb nosaltres, i també felicitar el magnífic treball, com han fet abans algunes de les meves companyes, del treball que fan des de la Taula per Colòmbia, perquè fan moltes reunions i està molt bé que es continuï així. És per això que nosaltres estem aquí, per treballar amb vosaltres.

Volia agrair també al Grup Parlamentari dels Comuns la presentació d'aquesta proposta de resolució que va de posar en relleu dues característiques principals, com ja s'han dit aquí també del nostre Parlament i també del nostre grup parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, que són la defensa dels drets humans i de la cultura per la pau.

La firma de l'acord de pau a Colòmbia del 2016, com s'ha dit també, ha suposat una fita històrica per al país i per la consolidació de la pau. No obstant, el retard en el compliment d'allò pactat, especialment en les mesures de gènere i el capítol ètnic, fa que sigui necessari continuar amb el seguiment i el suport al procés de construcció de pau de les zones indígenes sinú de Colòmbia.

I és per això que, en relació amb els punts 1 al 5, cal destacar que Colòmbia és un país prioritari per a la cooperació catalana al desenvolupament. Entre els anys 2020 i 2024, ha rebut un suport superior als onze milions d'euros, centrant-se principalment en la construcció de pau i el suport a la justícia de transició.

Així mateix, s'ha posat un èmfasi especial en el suport als moviments de dones i feministes, així com en la protecció del territori i del medi ambient.

També és rellevant assenyalar que la Generalitat de Catalunya va reprendre l'any 2016 el programa català de protecció de defensors i defensores dels drets humans, que actualment es troba en la seva novena edició. Fins ara, el programa ha acollit vint-i-set defensors i defensores en situació de risc, la majoria de nacionalitat colombiana.

També comentar que pel que fa al punt 6, en el mateix sentit que l'expressat pels punts 1 a 5, el Govern de la Generalitat mantindrà el suport a Colòmbia en tractar-se d'una regió prioritària per a la cooperació catalana. La política de cooperació ha de basar-se en una política amb visió feminista orientada al sud global, tal com s'estableix també en el pacte d'investidura acordat amb Esquerra Republicana i Comuns.

Als punts 7 i 8, per raons similars, votarem també a favor i continuarem en aquest camí de construir junts, tots, una societat millor.

Moltes gràcies.

I una cosa, i per acabar, aquí, ara, avui estem en la Comissió d'Igualtat i Feminisme, però treballem totes les diferents necessitats que té Catalunya, habitatge, etcètera, en cadascuna de les diferents comissions que estem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Doncs, ara seria el torn final del grup proponent. No? Ah, no és veritat, perdoneu, no hi ha esmenes. Perdoneu.

Algun grup demana, doncs, votació separada?

D'acord, doncs passàrem a les votacions.

Vots a favor?

Vots a favor del Grup Parlamentari del PSC, d'Esquerra Republicana, dels Comuns i de Junts.

Vots en contra?

Vots en contra del Grup Parlamentari del Partit Popular i de VOX.

I, doncs, no hi hauria cap abstenció.

I amb els resultats, doncs, quedaria aprovada la proposta de resolució per 15 vots a favor i 3 vots en contra.

I essent aquest l'últim punt de l'ordre del dia, doncs, donaríem per finalitzada la sessió.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT